

“ମିତେ ବଜେ:— ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ, ଏକମାତ୍ର ବାବାକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଅନ୍ତିମ ସ୍ମୃତି ଅନୁସାରେ ଗତି (ମୁକ୍ତି) ହୋଇଯିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବିଚିତ୍ର ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ରହସ୍ୟ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଏହା ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ଭ୍ରାମା ଅଟେ, ଏଥିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଅଭିନୟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଏଥିରେ ଯାହା ସବୁ ହେଉଛି ତାହା କିଛି ବି ନୁଆ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଏଥିରେ ମୋର ମଧ୍ୟ କିଛି ବଡ଼ ପଣିଆ ନାହିଁ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରାମାର ବନ୍ଧନରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି । ଏହିଭଳି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ରହସ୍ୟ ଶୁଣାଇ ବାବା ଯେପରି ନିଜର ଅଭିନୟର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ କମ୍ କରିଦେଉଛନ୍ତି ।

ଗୀତ:- ଆଖିର ଝୁହ ଦିନ ଆୟା ଆଜ...

ଓଁ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ଏହି ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଥରେ ବାବା ଆମକୁ ଧନବାନ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ, ସମ୍ପଦବାନ କରିବା ପାଇଁ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତିର ସମ୍ପଦ ଦେବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇଥା’ନ୍ତି ଆୟୁଷ୍ମାନ ହୁଅ, ଧନବାନ ହୁଅ, ପୁତ୍ରବାନ ହୁଅ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସେହି ସମ୍ପଦ ମିଳୁଛି, ଆଶୀର୍ବାଦର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ପିଲାମାନେ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା, ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ । ଯେଉଁମାନେ ଏହି ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେ କ’ଣ ପଢୁଛୁ, ପଢାଉଥିବା ଶିକ୍ଷକ କିଏ ? କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଜାଣୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ନିଶ୍ଚିତ କହିବେ ଯେ ଆମେ ଜାଣିଛୁ - ବଞ୍ଚିମାନ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ଅଥବା ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ- ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଶୁଦ୍ରଥିଲୁ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଲୁ ପୁଣି ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି କଥାକୁ ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ, ଏବେ ଆମେ ଶୁଦ୍ର ବର୍ଣ୍ଣର ଅଟୁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଏହା ହେଉଛି ସତ୍ୟ କଥା । ବାବା ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଇ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମିଛ, ପାପ ଆଦି କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ । କଳିଯୁଗରେହିଁ ଅଜାମିଳ ସଦୃଶ, ପାପୀ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି, ବଞ୍ଚିମାନ ତ ଏହା ଘୋର ନର୍କ ଅଟେ । ଏହି ସମୟ ହିଁ ହେଉଛି ଘୋର ନର୍କର ସମୟ । ମନୁଷ୍ୟ ଏପରି କର୍ମ କରୁଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଜଣାପଡିଯାଉଛି ଯେ, ଏହି ଦୁନିଆ ବିଳକୁଲ୍ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଚାଲିଛି । ଏଥି ମଧ୍ୟରେ କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ କେହି ମୁସକିଲରେ ପବିତ୍ର ଶୁଦ୍ଧ ରହିପାରୁଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଫକୀରମାନେ କହୁଥିଲେ - ଏପରି କଳିଯୁଗ ଆସିବ ଯେଉଁଠି ୧୨- ୧୩ ବର୍ଷର କୁମାରମାନେ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ କରିବେ । ବଞ୍ଚିମାନ ସେହି ସମୟ ଆସିଛି । କୁମାର କୁମାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଆସୁଛି ଯେତେବେଳେ ଦୁନିଆ ବିଳକୁଲ୍ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି, ମୋର ମଧ୍ୟ ଭ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟି ଅଛି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରାମାର ବନ୍ଧନରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା କୌଣସି ନୁଆ କଥା ନୁହେଁ । ବାବା ଏହିପରି ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ତକ୍ତ ଲଗାଇଲ, ଏବେ ନାଟକ ପୂରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବଞ୍ଚିମାନ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଲେ ତୁମେମାନେ ସଂପ୍ରଧାନ ହୋଇ, ସଂପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । କେତେ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ନିଜର ଅଭିନୟକୁ ଏତେ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେଉ ନାହାନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି, ଭ୍ରାମାରେ ମୋର ଏହିଭଳି ପାର୍ଟି ରହିଛି । ଏହା କୌଣସି ନୁଆ କଥା ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରାମାରେ ବନ୍ଧାୟମାନ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆସି ବହୁତ ସହଜ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ତିମ ମତି ଅନୁସାରେ ଗତି ହୋଇଥାଏ... ଏକଥା ବଞ୍ଚିମାନ ପାଇଁ କୁହାଯାଇଛି । ଏହା ଶେଷ ସମୟ ଅଟେ ନା । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି— ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେମାନେ ସଂପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛନ୍ତି,

ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବୁ । ବାବା ସବୁବେଳେ କହୁଛନ୍ତି, ଏହା କିଛି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଏହା ଉପରେ ଏକ ଜିନ୍ଦ କାହାଣୀ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି ନା— ସେ କହିଲା ମୋତେ ଏପରି ଏକ ଅସରନ୍ତି କାମ ଦିଅ ନଚେତ୍ ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖାଇଯିବି, ତେଣୁ ତାକୁ ଅନବରତ ସିଡ଼ିରେ ଓହ୍ଲାଇବା ଏବଂ ଚଢ଼ିବାକୁ କୁହାଗଲା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଚଢ଼ିବା ଏବଂ ଓହ୍ଲାଇବାର ଖେଳ । ପଡ଼ିତରୁ ପାବନ, ପାବନରୁ ପଡ଼ିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା କୌଣସି କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ କଥା ନୁହେଁ, ବହୁତ ସହଜ କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ କେଉଁ ପ୍ରକାର ଯୁଦ୍ଧ ହେଉଛି, ଏକଥା ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲଢ଼େଇର କଥା ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ମାୟା ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ବହୁତ ବଡ଼ ଲଢ଼େଇ ଅଟେ । ପିଲାମାନେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଆମେ ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ ତଥାପି ଯୋଗ ବିଚାର ହୋଇଯାଉଛି । ମାୟା ଆତ୍ମା ରୂପି ଦୀପକୁ ଲିଭାଇଦେଉଛି । ଏହା ଉପରେ ଗୁଲବକାବଳୀର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ପିଲାମାନେ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ଏମିତି ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଏହି ମାର୍ଗରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି ପୁଣି ମାୟା ଆସି ଦୀପ ଲିଭାଇ ଦେଉଛି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ମାୟାର ତୋଫାନ ତ ବହୁତ ଆସୁଛି । ଅନେକ ପ୍ରକାରରେ ତୋଫାନ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛି । କେବେ କେବେ ଏପରି ଜୋରରେ ତୋଫାନ ଆସୁଛି ଯେ ୮-୧୦ ବର୍ଷର ପୁରୁଣା ଭଲ-ଭଲ ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ବର୍ଷନା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ସନ୍ତାନ ଯିଏକି ମାଲାର ଦାନାଥିଲେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆଜି ନାହାଁନ୍ତି । ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ଗଜକୁ ଗ୍ରାହ ଖାଇଥିଲା । ଏହା ହେଉଛି ମାୟାର ତୋଫାନ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ୫ ବିକାରଠାରୁ ସତର୍କ ରୁହ । ଯଦି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ ତେବେ ମଜବୁତ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଦେହା- ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଏହି ଶିକ୍ଷା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଥରେ ମାତ୍ର ମିଳୁଛି । ଏଭଳି କଥା କେବେ ଆଉ କେହି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ, ତୁମେମାନେ ଆତ୍ମ ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମକୁ ନାମ ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ ସବୁ ମନେ ତ ରହୁଛି । ଏହି ସମୟରେ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି - ଏବେ ଘରକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ପ୍ରଥମେ ସଂପ୍ରଧାନ ଥିଲ, ପୁଣି ସଂପ୍ର ରଜୋ ତମୋ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସି ତୁମେମାନେ ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ନୟର ଥାନ ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ୮୩ ଜନ୍ମ ହୋଇପାରେ, ଏହାଙ୍କ ପାଇଁ ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ଇଏ ପ୍ରଥମେ ଶ୍ରୀନାରାୟଣ ଥିଲେ । ମୁଁ ଏକଥା ଏହାଙ୍କ ପାଇଁ କହୁଛି ଅର୍ଥାତ୍, ବହୁତ ଜନ୍ମର ଶେଷରେ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରି ପୁଣି ସେ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । କଳ୍ପବୃକ୍ଷରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇଛି ଯେ, ଏଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ଏବଂ ଶେଷରେ ବ୍ରହ୍ମା ରୂପରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି । ତଳେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତାଙ୍କୁ କେବେ ବି ପରମପିତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ପରମପିତା କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି । ଏହାଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରଜାପିତା କୁହାଯାଉଛି । ଇଏ ଦେହଧାରୀ, ସେ ହେଲେ ବିଦେହୀ, ବିଚିତ୍ର । ଲୌକିକ ବାପାଙ୍କୁ ପିତା କୁହାଯାଉଛି । ଏହାଙ୍କୁ ପ୍ରଜାପିତା କୁହାଯିବ । ପରମପିତା ପରମଧାମରେ ରହନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ପରମଧାମରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେ ତ ଏହି ସାକାର ଦୁନିଆର ହୋଇଗଲେ ନା । ସିଏ ସ୍ଵପ୍ନଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରଜା ତ ସ୍ଵପ୍ନଲୋକରେ ଅଛନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତାଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଭଗବାନଙ୍କର କୌଣସି ଶାରୀରିକ ନାମ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ଅଛି ଯାହାର ନାମ ରଖାଯାଉଛି, ପରମାତ୍ମା ଏ ସବୁଥିରୁ ଭିନ୍ନ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନେ ଯେତେବେଳେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ସ୍ଵଳ ନାମ- ରୂପରୁ ଅଲଗା ଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ତ ଥାଏ ନା । ସାଧୁ ସନ୍ଥ ଆଦି ଏସବୁ କଥା କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ କେବଳ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡ଼ିଥା'ନ୍ତି । ବାକି ଦୁନିଆର ଏବଂ ବିକାରର ଅନୁଭବୀ ତ ଅଟନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ଛୋଟ ପିଲା ସେସମୟରେ କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ମହାତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ତାଙ୍କୁ ୫ ବିକାର କ'ଣ ଜଣା ନଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କୁହାଯାଇଥାଏ । ବଞ୍ଚିମାନ କେହି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଛୋଟରୁ ବଡ଼ ହେବ, ତେବେ ପଡ଼ିତ ତ କୁହାଯିବ ନା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଲଗା-ଅଲଗା ପାର୍ଶ୍ୱ ଏହି ଭ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ଚକ୍ରରେ କେତେ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି, କେତେ କର୍ମ

କରୁଛନ୍ତି, ଯାହା ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମାକୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ ହେବ । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟି ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଏହା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ, ତ୍ରାମା ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ । ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ, କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଏହା ପ୍ରାକୃତିକ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ନା । ଆତ୍ମା କିପରି, ଏହି ତ୍ରାମା କିପରି କରାଯାଇଛି, ଏଥିରେ କେହି କିଛି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେପରି ସମୁଦ୍ର ଅଥବା ଆକାଶର ସୀମାକୁ ମପା ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେହିପରି ଏହା ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ତ୍ରାମା ଅଟେ । କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ଯେପରି ବାବା ବିଚିତ୍ର ସେହିପରି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ବିଚିତ୍ର । ଏକଥା କେବେ କେହି କହି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏତେ ସବୁ ଅଭିନେତା ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ କରିଆସୁଛନ୍ତି । ନାଟକ କେବେ ରଚନା ହେଲା, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ କେହି ଉଠାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଅନେକ କହୁଛନ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କର କ'ଣ ଦରକାର ଥିଲା ଯେ ବସି ସୁଖ ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ ରଚନା କରିଲେ । ଆରେ ଏହା ତ ଅନାଦି ଅର୍ଥାତ୍ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ । ପ୍ରଳୟ ଆଦି କିଛି ହେଉନାହିଁ । ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ, ଏପରି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହାକୁ କାହିଁକି ରଚନା କରାଯାଇଛି । ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ବାବା ତୁମକୁ ସେତେବେଳେ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେଉଛ । ତେଣୁ ତୁମେ ଦିନକୁ ଦିନ ଉନ୍ନତି କରିଚାଲିଛ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବାବା ବହୁତ କମ କଥା ଶୁଣାଉଥିଲେ ତଥାପି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜନକ କଥା ହେଲା ସେତିକିରେ ମଧ୍ୟ ଆକର୍ଷଣ ତ ଥିଲା ନା । ତାହା ହିଁ ଆକର୍ଷିତ କରିଲା । ଭଙ୍ଗାର ମଧ୍ୟ ଆକର୍ଷଣ ଥିଲା । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କଂସ ପୁରୀରୁ ବାହାର କରି ନେଇଗଲେ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ କଂସ ଆଦି କେହି ସେଠାରେ ନଥିଲେ । ଗୀତା ଭାଗବତ, ମହାଭାରତ ଏସବୁର ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖୁଛନ୍ତି, ବାସ୍ତବରେ ଏଭଳି କିଛି ବି ନାହିଁ । ଭାବୁଛନ୍ତି ଦଶହରା ଇତ୍ୟାଦି ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲି ଆସୁଛି । ରାବଣ କ'ଣ ଜିନିଷ ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଯେଉଁ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ ସେମାନେ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ପଡିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଅଧିକ ରତି ମଧ୍ୟ ସେହିମାନେ କରୁଛନ୍ତି ଯିଏ ଅଧିକ ପଡିତ ହୋଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପଡିତ- ପାବନ ଆସ । ଏସବୁ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏହାକୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ତେଣୁ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୋଇଯାଉଛ । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଚିତ୍ରରେ ଲେଖାଯାଇଛି— ଏହା ତୁମର ଇଶ୍ଵରୀୟ ଜନ୍ମ ସିଦ୍ଧି ଅଧିକାର । ବ୍ରହ୍ମାଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପନା, ଶଙ୍କର ଦ୍ଵାରା ବିନାଶ, ବିଷ୍ଣୁ ଦ୍ଵାରା ପାଳନା... ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ କମ୍ ସଂଖ୍ୟକ ଲୋକ ରହିବେ । ଏବେ ତ ଅନେକ ଧର୍ମ ଅଛି । ଏକ ମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ହିଁ ନାହିଁ । ପୁଣି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେହି ଧର୍ମ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର, ମହାଭାରତର ମଧ୍ୟ ଗୀତା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି । ଏହି ଚକ୍ର ଘୁରିଚାଲିଛି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ, ବହୁତ ଥର ରାଜା କରିଛ, ଯାହାଙ୍କର ପେଟ ଭରି ହୋଇ ରହିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ସେମାନେ ଗମ୍ଭୀର ରହିଥା'ନ୍ତି । ଭିତରେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ, ଆମେମାନେ କେତେ ଥର ରାଜତ୍ଵ ନେଇଛୁ, ଏହା କାଲିର କଥା । କାଲି ଦେବୀ- ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଆଜି ଆମେ ପଡିତ ହୋଇଛୁ, ପୁଣି ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ବିଶ୍ଵର ବାଦଶାହୀ ନେଉଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କିଛି କିଛି ତୁମେ ହିଁ ବାଦଶାହୀ ନେଉଛ । ଏଥିରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ଫରକ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ରାଜତ୍ଵରେ କିଏ କମ ପଦ ପାଇବେ କିଏ ଉଚ୍ଚ ପଦ ନେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ପ୍ରଥମେ ଆମେ ମାଙ୍କଡ଼ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଖରାପ ଥିଲୁ । ଏବେ ବାବା ଆମକୁ ମନ୍ଦିର ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଉତ୍ତମ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ଆମେ ତ କିଛି କାମର ହିଁ ନଥିଲୁ । ଏବେ ଆମେ ମୂଲ୍ୟବାନ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । କିଛି କିଛି ବାବା ଆମକୁ ମୂଲ୍ୟହୀନରୁ ମୂଲ୍ୟବାନ କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ କିଛି ପୂର୍ବରୁ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ବୁଝିଥିଲେ ସେହିମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ । ତୁମେମାନେ ଯେଉଁ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଦି କରୁଛ, ତାହା କିଛି ନୂଆ ନୁହେଁ । ଏସବୁ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ ଅମର ପୁରୀର ସ୍ଥାପନା କରୁଛ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଦେବୀମାନଙ୍କର କେତେ ମନ୍ଦିର ରହିଛି । ଏସବୁ ପୂଜାରୀ ପଣିଆର ସାମଗ୍ରୀ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ପୂଜ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀ ନାହିଁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମକୁ ଗୁହ୍ୟ ଗୁହ୍ୟ ପଂକ୍ତି ବୁଝାଉଛି । ଆଗରୁ କେବେ ପଂକ୍ତି ସବୁ ତୁମ ପାଖରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି । ତାକୁ ଏବେ କ'ଣ କରିବ । ଏପରି ପଡ଼ି ରହୁଛି, ବଂଶୀମାନ ବାପଦାଦା ନୂଆ ନୂଆ ପଂକ୍ତି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆମ୍ଭା କେତେକ୍ଲୋଟ ବିନ୍ଦୁ, ସେଥିରେ ସମସ୍ତ ପାର୍ଟି ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ପଂକ୍ତି ପୂର୍ବ ଖାତାରେ ନ ଥିବ । ପୁଣି ପୁରୁଣା ପଂକ୍ତିକୁ ତୁମେ କ'ଣ କରିବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟର ଫଳାଫଳ ହିଁ କାମରେ ଆସିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କିଛି ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଏହିପରି ଶୁଣାଇଥିଲି । ତେବେ ସନ୍ତାନମାନେ କୁମାନୁସାରେ ପାଠ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି । କୌଣସି କୌଣସି ବିଷୟରେ ତଳ ଉପର ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ବ୍ୟାପାରରେ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହାଚାରୀ ବସିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଖରାପ ସମୟ ଆସିଥାଏ ଏଥିରେ ହାର୍ଟ ଫେଲ୍ ହେବାର ନାହିଁ । ପୁଣି ସଜାଗ ହୋଇ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ଦେବାଳିଆ ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଧନ୍ଦା ଆଦି କରି ବହୁତ ଧନବାନ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କେହି ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଉଚ୍ଚପଦ ପାଆ । ପୁଣି ଥରେ ଉପରକୁ ଉଠିବା ଆରମ୍ଭ କରିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତଳକୁ ଖସିଯାଇଛ ପୁଣି ଉପରକୁ ଚଢ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର । ଏପରି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ତଳକୁ ଖସିଗଲେ ମଧ୍ୟ ପୁଣି ଚଢ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ମନା କରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଏପରି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆସିବେ । ବାବା କହିବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ତଥାପି କିଛି ନା କିଛି ସହଯୋଗୀ ତ ହୋଇଯିବେ ନା । ବାବା ତ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ହିଁ କହିବେ । ବାବା କହିବେ - ଆଜ୍ଞା ପିଲାମାନେ, ଏବେ ମନ ତୁମ୍ଭ ହୋଇଗଲା, ବିକାରରେ ବହୁତ ଉତ୍ତୁରୁ ହେଲ ଏବେ ପୁନର୍ବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ବେହଦର ବାବା ତ ଏହିପରି କହିବେ ନା । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ କେତେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା ବ୍ରହ୍ମବାବା କହୁଛନ୍ତି— ବେହଦର ବାବାଙ୍କ କଥା ମାନିବ ନାହିଁ, ପବିତ୍ର ହେବ ନାହିଁ ! ବାବା ନିଜକୁ ଆମ୍ଭା ଭାବି ଆମ୍ଭାକୁ କହୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୀର ନିଶ୍ଚିତ ଲାଗିବ । ଧରିନିଅ ସ୍ବାକୁ ତୀର ଲାଗିଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନକୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିନେଲେ ତେବେ କହିବ ମୁଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛି । ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ଏଭଳି ତୀର ଲାଗୁ ନାହିଁ । ପୁଣି ଆଗକୁ ଗଲେ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉପରକୁ ଉଠାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ନିଜର ସ୍ବା ଜ୍ଞାନରେ ଆଶୁଛି । ତେଣୁ କହୁଛନ୍ତି ସ୍ବା ମୋର ଗୁରୁ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହାତଗଣ୍ଠି ବାନ୍ଧିବା ସମୟରେ କହିଥାନ୍ତି ଇଏ ତୁମର ଗୁରୁ ଇଶ୍ବର ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସବୁ କିଛି ଅଟନ୍ତି । ମୋର ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ଦ୍ଵିତୀୟ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେହି ଜଣଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ଦେହ ମଧ୍ୟ ମୋର ନୁହେଁ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

(୧) ଯଦି କୌଣସି ଗ୍ରହର ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ୁଛି ଅର୍ଥାତ୍ ବିଘ୍ନ ଆସୁଛି ତେବେ ହତୋତ୍ସାହ ହୋଇ ବସିଯିବାର ନାହିଁ । ପୁନର୍ବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି, ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜର ସ୍ଥିତିକୁ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ଏପରି ମଜବୁତ କରିବାକୁ ହେବ ଯାହାକି ମାୟାର କୌଣସି ତୋଫାନ ଆକ୍ରମଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ବିକାରଗୁଡ଼ିକ ଠାରୁ ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ଏବଂ ସାକ୍ଷୀଦୃଷ୍ଟ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ କରି ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ ଦ୍ଵାରା ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସ୍ଵରୂପ ହୁଅ ।

ଯଦି ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ, କର୍ମର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣି କର୍ମ କରୁଛ ତେବେ କୌଣସି କର୍ମ ବିକର୍ମ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ସର୍ବଦା ସୁକର୍ମ ହିଁ ହେବ । ସେହିପରି ସାକ୍ଷୀଦୃଷ୍ଟ ହୋଇ କର୍ମ କରିବା ଦ୍ଵାରା କୌଣସି କର୍ମର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ କର୍ମବନ୍ଧନୀ ଆତ୍ମା ହେବ ନାହିଁ ଏବଂ କର୍ମର ଫଳ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବା କାରଣରୁ କର୍ମ ସମ୍ପନ୍ନରେ ଆସିବ କିନ୍ତୁ ବନ୍ଧନରେ ନୁହେଁ । ଯଦି କର୍ମ କରିବା ସମୟରେ ନ୍ୟାୟ ଏବଂ ପ୍ୟାୟ ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ନ ହୋଇ କର୍ମ କରିବ ତେବେ ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସ୍ଵରୂପ ଅର୍ଥାତ୍ ଉଦାହରଣ ମୂରତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁମାନେ ମନରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ସେହିମାନେ ହିଁ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ।